

Mødet den 9. Februar 1928.

(For lukkede Døre).

Fraværende: Leonhard Hansen og H. P. Salling.

1. (J. Nr. 602—1927). Indstilling fra Budgetudvalget om Tilvejebringelse af Midler til Regulering af Randers Landevej ved Optagelse af Prioritetslaan i Rækkehusene.

Følgende Indstilling forelaa:

»Efter paany at have overvejet Spørgsmaalet om Tilvejebringelse af Midler til Regulering af Randers Landevej indstiller Udvalget, at man søger indhentet Tilbud paa Laan hos Kreditforeningen og Hypotekforeningen i Rækkehusene ved Poul Møllers Vej, hvorved man paaregner at kunne skaffe nominelt ca. 405000 Kr. tilveje, og at man, naar Laanetilbudene foreligger, søger Indenrigsministeriets Samtykke til at modtage Laanene og anvende dem til 1. Afsnit af nævnte Vejarbejde: Strækningen fra Byskellet til Højvang, hvortil Udgiften er anslaaet til 253000 Kr.

Holst Knudsen og J. Chr. Møller har ikke kunnet tiltræde Indstillingen.«

B o r g m e s t e r e n forelagde Indstillingen og henviste til den foreliggende Beregning over, hvor meget der kunde laanes i Kommunens Ejendomme. Det foreslaaede Laan i Rækkehusene vilde indgaa i Kassebeholdningen, men der var naturligvis og-

saa talt om, hvad en Del af Pengene skal bruges til, nemlig til Regulering af det yderste Stykke af Randers Landevej. Pengene til Opførelse af Rækkehusene var taget af Kassebeholdningen, og det var derfor rimeligt, at de gaar tilbage dertil igen, saa kunde der eventuelt senere tages Bestemmelse om deres Anvendelse.

Bernt Jensen foreslog at slette det sidste Stykke i Indstilligen om Pengenes Anvendelse og kun vedtage at belaae Husene. De var i sin Tid betalt af Kassebeholdningen, og da man nu manglede likvid Kapital, var det rimeligt at belaae Husene og lade Pengene gaa i Kassebeholdningen igen. Det havde altid været Forudsætningen, at disse Huse skal belaaes, idet man havde regnet med eventuelt at sælge dem.

J. Chr. Møller konstaterede, at siden Randers Landevej var kommen paa Tapetet, havde Byraadet næppe haft andet at forhandle om; det ene Forslag var fremsat efter det andet, og ingen førte til noget. Taleren var klar over, hvorfor Bernt Jensen foreslog at lade Randers Landevej udgaa af Indstillingen, for man fik naturligvis ikke Tilladelse til at bruge Pengene dertil, fordi Arbejdslønnen kom i Vejen. I og for sig kunde man vel ikke have noget imod, at Kommunen belaaner Rækkehusene, men en Sum paa 400000 Kr. betød ikke noget som helst for Afviklingen af Kommunens Gæld; derfor blev det paatænkte store Laan lige nødvendigt, og naar man alligevel skulde paa Laanemarkedet, vilde det ikke gavne, at man lige i Forvejen belaaner Kommunens Aktiver. En saadan Fremgangsmaade kunde let skade det gode Omdømme, som Aarhus Kommune har, og Taleren kunde derfor ikke for Tiden anbefale Forslaget.

H. P. Christensen var enig med Fabrikant Møller i, at Aarhus Kommune økonomisk set staar godt, og det var derfor saa meget mere beklageligt, at Kommunen var kommen i en relativ vanskelig Stilling. Ansvarer for alle disse Forviklinger maatte vel det samlede Byraad tage paa sig, men den borgerlige Gruppe havde i hvert Fald bidraget væsentlig til, at man var kommen saa langt ud. Man havde tilbudt at imødekomme Gruppen ved at lade Arbejdet ved Randers Landevej udføre ved almindelig offentlig Licitation, men det havde Gruppen heller ikke kunnet slutte sig til, og saa maatte man jo se at komme igennem paa anden Maade. Nu forelaa der Forslag om at belaaene Rækkehusene og anvende Beløbet til en Del af Randers Landevej, men selvfølgelig var man ikke dermed ude over de finansielle Vanskeligheder; det var blot et Forsøg paa at komme ud af Uføret ved først at faa Spørgsmaalet om Vejarbejdet løst. Hvad de øvrige Poster angik, saa kunde Taleren næppe tænke, at Indenrigsministeren vil nægte at optage Laan til Kommunens Værker, som var under Arbejde; det vilde i hvert Fald sætte et sort Stempel paa en Regering, hvis den forhindrede en Kommune i at drive disse Institutioner. Men hvis Vejarbejdet skulde udføres ved Licitation og dertil skal knyttes Ministeriets Krav om Dagetal, saa vilde det blive en meget dyr Foranstaltning for Kommunen, idet ingen Entreprenør kunde være tjent med at faa anvist Mandskab paa den Maade. Det var derfor beklageligt, at den borgerlige Gruppe ikke kunde tiltræde Forslaget om almindelig Licitation, for hvis der blev Enighed derom, kunde man maaske bevæge Ministeren til at ændre sin Stilling. Saafremt Vanskelighederne ikke kunde

overvindes, maatte man fortsætte med at belaaene Kommunens Huse. Taleren havde ikke ment, at det var nødvendigt at søge Ministeriets Tilladelse dertil, men skulde Ministeren ogsaa nægte dette, var der faktisk kun een Udvej tilbage, nemlig Skatten. Nu skulde man jo snart have fat paa Budgettet, og Taleren vilde beklage, om det blev nødvendigt at skaffe Penge ved en betydelig Forhøjelse af Skatteprocenten, men skulde det ske, maatte d'Hrr. fra den borgerlige Side tage deres Ansvar derfor.

J. C h r. M ø l l e r indrømmede, at hele Byraadet har et Ansvar, men ingen kunde paatage sig det fulde Ansvar som i private Forhold. Taleren kunde godt tænke sig, at Ministeren først vil spørge, hvad Kommunen vil gøre ved de mange Arbejdsløse, og om det stadig var Meningen at betale en højere Timeløn end i private Erhverv. Ministeren havde for nylig i Rigsdagen holdt en Tale, hvor han bestemt gik imod, at en Kommune laaner Penge til Arbejde med højere Timeløn, end der betales hos private, saa det var sikkert udelukket, at man fik Tilladelse dertil. Angaaende Licitationsarbejde, saa var det i Almindelighed den borgerlige Gruppes Princip, men her drejede det sig først og fremmest om at skaffe Arbejde til saa mange som muligt, og det vilde være uretfærdigt, hvis man ved et saadant Nødarbejde stillede alle Arbejderne lige i Indtægt. Kravet om det forskellige Dagetal kunde nok løses paa en praktisk Maade ved at lade Folkene arbejde en længere Periode uden Afbrydelse. Hvad Skatten angik, saa var der en Grænse for, hvor meget der kunde tages ad den Vej; det kunde gaa saa vidt, at et Valg blev Følgen, og man havde i 1913 set, at det socialdemokratiske Flertal

ikke kunde holdes, hvilket tildels skyldtes skattemæssige Grunde.

B o r g m e s t e r e n svarede hertil, at naar Soeialdemokraterne blev Mindretal i 1913, skyldtes det, at man begik den Fadæse med eet Slag at gennemføre 8 Timers Arbejdsdagen. I den næste Periode brugte det borgerlige Flertal Masser af Millioner ved at trække paa Banken uden at tænke paa, hvorledes de skulde blive betalt, og derfor faldt det borgerlige Flertal i 1917. Angaaende den foreliggende Sag vilde Taleren erindre om, at hele Byraadet stemte for Laaneforslaget, hvorpaa ogsaa var opført 1 Mill. Kr. til Randers Landevej, og der stod ikke noget som helst om, at det skulde være Nødhjælpsarbejde; det blev det først lavet til under Forhandlingerne med Ministeren.

M. B r a m m e r kunde tiltræde Forslaget om at optage Laan i Rækkehusene med den Ændring, som Bernt Jensen havde stillet. Rækkehusene var opført ved Midler, taget af Kassebeholdningen, og det var vel ikke Meningen, at disse Penge skulde vedblive at staa i Husene, men at de skulde trækkes ud igen ved at optage Laan. Man burde forsøge at sælge disse Huse, og Taleren havde ogsaa hørt sige, at en Del af Beboerne derude ønskede at købe dem. Det var meget beklageligt, at der ikke i Byraadet kunde blive Enighed om at faa Laanespørgsmaalet ordnet. Naar man nu fra Flertallets Side tilbød at lade Arbejdet udføre ved almindelig Licitation, burde det være tilstrækkeligt for den borgerlige Gruppe til at gaa med dertil, og hvis man saa dertil føjede, at der væsentlig skulde anvendes gifte Arbejdere med Familie, maatte det kaldes fuldtud forsvarligt at lade Arbejdet udføre paa den Maade og til den

almindelige Arbejdsløn. Efter at dette Tilbud forelaa, vilde det næppe tjene den borgerlige Gruppe at fortsætte sin Modstand, og det vilde næppe vinde Bifald blandt Byens Borgere at lægge Hindringer i Vejen for en saadan Ordning. Det kunde se ud til, at Gruppen var saa glad ved Samarbejdet med Indenrigsministeren, at det skulde udnyttes til det yderste. Taleren gad dog nok se, hvordan en Minister vilde kunne forhindre en Kommune i at optage Prioritetslaan i sine Ejendomme eller laane Penge til Gas- og Elektricitetsværket; hvis han var i Stand til at gøre dette, kunde Byraadets Medlemmer lige saa godt forlade deres Pladser og overlade til Hr. Kragh at styre Aarhus Kommune, for saa var der i Virkeligheden intet kommunalt Selvstyre mere. Hidtil havde det ikke set ud til, at Ministeren var interesseret i at afhjælpe Arbejdsløsheden, idet han havde lagt Hindringer i Vejen for alle Forslag i den Retning og ikke selv villet foreslaa noget. Hvis han nu nægtede Aarhus Kommune at optage Laan i sine Bygninger og bruge Pengene til Afhjælpning af Arbejdsløsheden, saa vilde det være at forfølge Afhjælpsningen til det alleryderste, og saa var man kommen for langt ud.

Bernt Jensen var forbavset over, at Fabrikant Møller kunde tænke sig, at Ministeren vilde nægte at give Tilladelse til at optage Laan i Rækkehusene. De maatte bygges under en Tvangssituation, og Pengene foreløbig tages af Kassebeholdningen, og hvis det saa skulde nægtes at belaa dem, var der ikke mere noget, som hed kommunalt Selvstyre. Det kunde maaske være rigtigt, at en Belaaning af Husene ikke var gavnlig, lige før man skulde paa Laanemarkedet, men paa den anden Side var Aarhus anset for

en af de solideste og bedst administrerede Kommuner, og derfor var den Behandling, som Ministeren havde givet Kommunen saa meget mere uforstaaelig. Naar Fabrikant Møller ironiserede over de mange Forslag angaaende Randers Landevej, vilde Taleren minde om, at Flertallet foreslog at stryge denne Post paa Laanebegæringen, men den borgerlige Gruppe stemte derimod. Nu havde den ogsaa afslaaet at gaa med til at sætte Arbejdet i Gang paa almindelige Licitationsbetingelser; man skulde have Kraghs Klausul med om Indskrænkning i Dagetallet. Men det vilde blive den allerdyreste Form for Arbejdet, idet en privat Entreprenør var nødt til at sikre sig et langt større Vederlag for Arbejdet, naar det skulde udføres paa den Maade. Men efter at dette Forslag var kommen frem, maatte i hvert Fald den megen Tale om Nødhjælpsarbejde til en højere Løn falde bort.

H. P. Christensen protesterede mod Udtalelserne om, at et Nødhjælpsarbejde til den foreslaaede Timeløn vilde drive Arbejderne fra det private Erhverv over til Kommunen. Lønnen var 16 Kr. ugentlig for ugifte, 31 Kr. for gifte med indtil 3 Børn og 39 Kr. for Familier med flere Børn; det var en saa beskeden Fortjeneste, at det næppe skulde friste nogen til at forlade deres private Arbejde og gaa til Kommunen. Det blev ogsaa gjort gældende af Redaktør Simonsen i Rigsdagen. Selv om man hidtil havde kunnet hindre dette Arbejde, var der for Tiden ca. 400 Mand i Arbejde for Kommunen, og det betød dog noget. Taleren vilde spørge Fabrikant Møller, om han turde benægte, at det vilde blive meget dyrt for Kommunen at lade Arbejdet udføre ved Licitation i Forbindelse med Hr. Kraghs Betingelser

angaaende Dagetallet, og om han kunde tænke sig, at man skal følge Ministerens Klausuler uden Hensyn til, hvilken Udgift det vil paaføre Kommunen. Hvad Skatten angik, saa fandtes der konservativt styrede Kommuner med en Skatteprocent paa 16—17, og der vilde næppe ske noget ved, at Aarhus fik en Stigning paa 2—3 %. Dr. Kraghs Interesse af at afhjælpe Arbejdsløsheden saa man bedst af, at han ikke engang kunde gaa med til det Forslag, som det radikale Parti stillede i Rigsdagen. En konservativ Mand som Bent Holstein, der jo betød meget mere for Aarhus By end Fabrikant Møller, stemte derfor, men de Konservative stemte imod det, og de syntes derved at komme i en noget skæv Stilling til Borgerpartiet i Aarhus, men det maatte selvfølgelig blive deres egen Sag. At det havde været Mening at belaaene Rækkehusene, saa man ogsaa deraf, at Kommunen oprindelig havde Tilsagn om Statslaan i dem, men det gav man Afkald paa for at sætte andet Byggearbejde i Gang i Byen; men det var ganske naturligt at belaaene Husene og eventuelt afhænde dem. Det var beklageligt, at den borgerlige Gruppe ikke havde kunnet vise det Hensyn at tiltræde Forslaget om at lade Arbejdet udføre ved almindelig Licitation, saa der kunde blive Enighed og igen komme ordnede Forhold i Kommunen, og man ikke i Rigsdagen skulde høre Aarhus fremstillet som en daarligt styret Kommune, hvis Administration Ministeren var nødt til at gribe ind i. Man maatte derfor ud af Uføret, og Taleren vilde henstille til de borgerlige Medlemmer at tage en Forhandling om Spørgsmaalet.

K. M o u s t e n (frafalder Ordet).

V a l d. P e d e r s e n bekræftede Borgmesterens

Udtalelse om, at det aldrig havde været Meningen, at Randers Landevej skulde udføres som Nødhjælpsarbejde, og det samme blev gjort gældende, da Budgetudvalget forhandlede med Ministeren. Det vilde være rart, om den borgerlige Gruppe i den Tid, der vil medgaa til Taksation af Rækkehusene, kunde komme paa andre Tanker; Taleren var i hvert Fald villig til en Forhandling om Spørgsmaalet og stod ikke stejlt paa sit Standpunkt, hvis der blev fremsat noget berettiget fra den anden Side. Men for Øjeblikket syntes det, som om Hovedsagen for Fabrikant Møller kun var at danse efter Hr. Kraghs Pibe til Trods for, at Ministeren ikke havde nogen som helst Forstand paa kommunale Forhold, men blot vilde drille og spænde Ben for alt. Udtalelsen om, at Arbejderne vilde gaa fra privat Arbejde til Kommunen, var en saa hasarderet Paastand, at den ikke kunde tages alvorligt. Man antog saa godt som kun Folk, der har opbrugt deres Understøttelse, og som altsaa ikke har Arbejde, og skulde endelig en enkelt gaa den Vej, blev der jo straks en anden antaget i hans Sted, saa det skete der ikke noget ved. Det var ogsaa uforstaaeligt, at man fra borgerlig Side gik imod Forslaget om Akkordarbejde, for ved Akkord fik de dog Betaling efter det Arbejde, der blev udført, og tidligere havde man altid fra den Side krævet Akkord. Taleren frygtede ikke for et Valg hverken i 1929 eller eventuelt i 1928.

M. C. F a l k meddelte, at han havde talt med en Ingeniør, som eventuelt kunde ønske at faa Arbejdet ved Randers Landevej i Entreprise, men han erklærede det for udelukket, at Arbejdet kunde udføres efter Indenrigsministerens Forslag, hvor der skulde skiftes Folk 2—3 Gange om Ugen.

Taleren gik ud fra, at man fra borgerlig Side ønskede at faa Arbejdet udført saa billigt som muligt, men det var umuligt paa den Maade, og det viste netop, at Ministeren ikke havde Spor af Kendskab til det praktiske Liv. At gaa fra privat Arbejde til Nødhjælpsarbejde var omtrent udelukket, og det var ogsaa utænkeligt, at nogen vilde gaa fra sit Fag for at faa Del i dette Arbejde. For Tiden var der beskæftiget 305 Arbejdere ved Silkeborgvej, nemlig 154 Arbejdsmænd og 151 faglærte, hvoraf 94 ugifte, samt 89 ved Ringgaden. Der var siden November afskediget 106, fordi de stod til vedtægtsmæssig Understøttelse, og der blev saa andre sat ind i Stedet, og 62 var gaaet fra, fordi de havde skaffet sig andet Arbejde. Det viste netop, at Folk gik fra Nødarbejdet til det private, hvor de havde Udsigt til at kunne fortsætte. Det var klart, at i den Tid, det frøs meget haardt, blev Arbejdet dyrt, men ellers var det gaaet normalt. Taleren syntes, at d'Hrr. skulde tiltræde Forslaget om Licitation af Randers Landevej, de vilde derved faa Tilslutning fra mange af deres Vælgere, idet Forretningsfolk og andre ogsaa i høj Grad mærkede Arbejdsløsheden.

J. C h r. M ø l l e r vilde gøre Læge Brammer opmærksom paa, at naar Dr. Kragh ikke havde stillet noget Forslag til Afhjælpning af Arbejdsløsheden, saa havde de andre Partier heller ikke gjort det, for det radikale Forslag betød ikke stort. Taleren vilde ogsaa gerne spørge Læge Brammer, om han ikke mente, at det var tilstrækkeligt at betale den samme Timeløn som i privat Erhverv. Meningen var jo, at saa mange som muligt skulde i Arbejde, og ingen havde noget imod, at de tjente noget mere, end de faar i Understøttelse.

Til H. P. Christensens Spørgsmaal vilde Taleren sige, at der kunde forhandles om Dagetallet, det var ikke det afgørende, men ellers kunde det nok ordnes paa en praktisk Maade ved at samle de forskellige Grupper til Arbejde f. Eks. i en Uge ad Gangen og derefter lade dem hvile en Tid. Ved almindelig Licitation vilde alle faa lige meget, baade gifte og ugifte, og det var et galt Princip, naar Hovedsagen var at hjælpe de Arbejdsløse. Hvis Skatteprocenten skulde gaa op med 2—3, blev det en Stigning paa 25 %, og saa kunde der kræves Valg; men det var sikkert alle for fornuftige til at fremtvinge. Selvfølgelig var Bent Holstein sammenlignet med Taleren en meget betydeligere Mand, men det var derfor ikke givet, at han havde mere Interesse for Aarhus By. Taleren havde ikke fulgt Dr. Kragh i alle Spørgsmaal og agtede heller ikke at gøre det; men der var noget rigtigt i, at det blev nødvendigt at sætte Produktionsomkostningerne ned, og hvorfor skulde Aarhus Kommune indtage en Særstilling sammenlignet med alle andre Kommuner, som havde en Timeløn af 98 Øre. Taleren havde ikke talt med Indenrigsministeren om, at det skulde være Nødhjælpsarbejde, men det blev sagt tydeligt, da man var ovre at forhandle med ham, og han lovede at drage Omsorg for, at Kommunen fik et Tilskud til Arbejdet. Det var selvfølgelig svært at være arbejdsløs, men Arbejdsløsheden blev vist desværre permanent, og det var ganske udelukket, at Kommunerne i Længden kunde afhjælpe den.

B o r g m e s t e r e n saa meget gerne, om man snart kunde finde ud af alle disse Forviklinger uden alt for megen Krig og i Fællesskab forsøge at bringe Aarhus By endnu længere frem. Der var to Spørgsmaal, som drillede, nemlig Time-

lønnen ved Randers Landevej og Kommunens Lønregulativ, og Taleren vilde henstille til Lønudvalget at arbejde paa at faa disse Spørgsmaal løst hurtigst mulig; maaske gik det lettest, hvis de to Grupper valgte et Forhandlingsudvalg og forsøgte at linde hinanden; nu var der jo Tid til Forhandling, indtil Spørgsmaalet om Laan i Husene kunde gaa i Orden. Hvis man kunde naa dertil, at der i Byraadet blev Enighed om Lønnen og Arbejdet, kom man nok ud af det med Kragh. Han var vist klar over Vanskelighederne med Lønregulativet og vilde derfor nok være til at forhandle med.

H o l s t K n u d s e n sluttede sig til Ønsket om at faa en Forstaaelse bragt tilveje i Byraadet, for det var en kedelig Krig, man var kommen ind i, og den burde være undgaaet. Det var derfor bedst at faa en Overenskomst, idet jo saa Borgerne maatte bære Krigsomkostningerne. Men hvis Sagen skulde gaa i Orden, maatte man holde fast ved, hvad det hele drejer sig om. Hovedsagen var ikke at laa Randers Landevej lavet i Stand, men at bøde paa Arbejdsløsheden og faa en Ordning af Understøttelserne og Nødhjælpsarbejdet. Taleren havde altid haft den Opfattelse, at Arbejdet med Randers Landevej blev foreslaaet som et Nødarbejde til Afhjælpning af Arbejdsløsheden, og Brolægningsudvalgets Formand havde ogsaa flere Gange udtalt dette. Naar Flertallet nu tilbød at lade Arbejdet udføre i Entreprise, var det en Haand, som ræktes ud, og den kunde maaske modtages, hvis der blev Enighed om de nærmere Betingelser. Det var ganske rigtigt, at en privat Entreprenør ikke kunde have en stadig Skiften af Arbejdere, men der kunde nok findes en Vej, saa det blev sammenhængende Perioder

i Stedet for en saa hurtig Skiften. Men man maatte ogsaa gøre sig klart, at naar det blev Akkord, blev Timelønnen mere end 98 Øre; ganske vist blev der saa ogsaa udført mere Arbejde, men det vigtigste var alligevel at faa saa mange som muligt i Arbejde. Maaske kunde der findes en Udvej, hvis Flertallet vilde vise nogen Forstaaelse af de Synspunkter, som Mindretallet maatte fastholde. Taleren vilde her erindre om Leonhard Hansens Udtalelser i Byraadsmødet den 24. November, at Flertallets Forslag kun gik ud paa at hjælpe dem, som ingen Understøttelse har. Hvis Flertallet i Princippet kunde slutte sig hertil, kunde der nok findes en Ordning paa dette Grundlag, og om Enkelthederne kunde man jo forhandle.

M. B r a m m e r havde efter Evne virket for at skabe Forstaaelse mellem de 2 Grupper i Byraadet og havde ikke udtalt noget Ønske om en Timeløn paa 113 Øre. Tilbudet om at lade Arbejdet udføre ved Licitation var en Udvej, som man ikke burde skyde fra sig; de to Grupper var nu kommen hinanden saa nær, at det kun var et Tidsspørgsmaal, naar man fandt en Ordning, der kunde akcepteres fra begge Sider, og det maatte hilses med Glæde baade for Byens og for de Arbejdsløses Skyld.

B o r g m e s t e r e n haabede, at de ledende indenfor Grupperne vilde tage de faldne Udtalelser til Efterretning og se at faa et Samarbejde i Gang. Det foreliggende Forslag gik altsaa nu ud paa at søge Kredit- og Hypoteklaan i Rækkehusene og lade Laanesummen indgaa i Kassebeholdningen. Naar der saa forelaa Tilbud om Laan, maatte Ministeriets Samtykke indhentes til Udstedelse af Obligationerne.

Det vedtoges med 11 Stemmer mod 7 at søge

Kredit- og Hypotekforeningslaan i Rækkehusene, saaledes at Beløbet indgaar i Kassebeholdningen.

Det vedtoges derefter at nedsætte et Udvalg fra de to Grupper til at forhandle om Spørgsmaalet om Nødarbejdets Iværksættelse m. v., og hertil valgtes H. P. Christensen, Vald. Pedersen, M. C. Falk, Bernt Jensen, J. Chr. Møller, Holst Knudsen, N. C. Christiansen og P. Petersen.

2. (J. Nr. 97³—1927). **Andragender om Nedsættelse af faste Ejendomsskatter.**

Følgende Andragender forelaa:

Købmand H. E. Pannic, Nørreallé Nr. 98.

Bethaniaforeningen, Skovvangsvej.

Postbud D. C. Hall, Mylius Erichsensvej Nr. 6.

Portør A. C. Hall, Mylius Erichsensvej Nr. 8.

Sadelmager V. Thingvad, Aarhus Mark.

Arbejdernes Andelsboligforening, Ringgaden Nr. 409—419.

Arbejdernes Andelsboligforening, Langelandsgade Nr. 12—18.

Arbejdernes Andelsboligforening, Sejrgade Nr. 17—19 og Nr. 5—15.

Skatteinspektøren foreslaar at indrømme en Lempelse paa 50 % fra 1. April 1927 at regne og indtil 10 Aar efter, at den paagældende Ejendom er taget i Brug.

Det tilføjes, at Loven om Kommunernes Ret til at give Skattelettelser for faste Ejendomme er udløbet, og at der, saafremt en ny Lov ikke bliver vedtaget, herefter ikke vil kunne gives Skattelettelser for Nybygninger.

Tiltraadt af Budgetudvalget.

Indstillingen vedtoges.

3. (J. Nr. 21²—1927). **Sagen angaaende Bygge-
linien for Ole Rømersgade.**

H. P. Christensen foreslog paa den social-

demokratiske Gruppens Vegne at annullere den tidligere vedtagne Gadelinie og nøjes med at bortskære en Del af det skarpe Hjørne mod Frederiksallé. Samtidig vilde Taleren foreslaa, at hele Spørgsmaalet om Gadelinierne sendes til Bygningskommissionens Erklæring. Det var maaske formaalstjenligt at overveje en Ændring af Byggevedtægten saaledes, at man i Stedet for at fortsætte med de kostbare Gadeudvidelser skaffer Lys og Luft ved at gøre Husene lavere, f. Eks. skærer en Etage bort.

J. Chr. Møller bemærkede, at der i den borgerlige Gruppe var mest Stemning for at bevare den sidst vedtagne Gadelinie. Personlig var Taleren nærmest enig med H. P. Christensen, og naar der nu blev foreslaaet at sende Sagen til Bygningskommissionens Overvejelse, kunde man nok tiltræde dette.

H. P. Christensens Forslag vedtoges.

4. (J. Nr. 27¹¹—1927). Andragende fra Andelsboligforeningen »Centrum« om at maatte overtage et til Brdr. Knudsen og Pedersen bevilget Statslaan til 7 Huse ved Eckersbergsgade og Sonnesgade.

Udvalget for Byens Udvidelse og Bebyggelse foreslaar at anbefale Andragendet under Forbehold som i Stadsarkitektens Erklæring anført.

Indstillingen vedtoges.

5. (J. Nr. 17¹⁵—1927). Indstilling fra Forsørgelsesudvalget om en Ordning med Fiskehandler O. Johansson om delvis Tilbagebetaling af ydet Fattighjælp.

Fra Udvalget forelaa Meddelelse om, at den ydede Fattighjælp beløb sig til 10154,56 Kr., hvorefter han tilbyder at betale til fuld Afgørelse af Mellemværendet 4000 Kr. paa den Maade, at han udsteder en Obligation til Kommunen paa 4000 Kr. i hans Ejendom Sjællandsgade Nr. 110.

Obligationen forrentes med 3 % p. a. og afdrages med 50 Kr. aarlig de første 5 Aar og derefter 100 Kr. aarlig, dog at Restbeløbet forfalder til Udbetaling om 20 Aar samt i Tilfælde af Ejerskifte.

Udvalget indstiller at godkende Overenskomsten.

N. C. Christiansen havde ikke været opmærksom paa, at Obligationen kun skulde forrentes med 3 % p. a. Det var en meningsløs lav Rente, og Taleren vilde henstille til Byraadet at forhøje den til 4 à 5 %.

Bernt Jensen fandt det beklageligt, at et Medlem af Udvalget saa sent bliver opmærksom paa dette. Byraadet kunde jo ikke forhøje Renten, naar der forelaa en Overenskomst, men kunde selvfølgelig nægte at godkende den. Obligationen var ikke af de gode, det var en lav Rente og smaa Afdrag, men det gav dog lidt hvert Aar, og hvis man ikke tog mod Tilbudet, fik man vist slet ikke noget.

Borgmesteren henstillede, som Forholdene laa, at godkende Overenskomsten.

Indstillingen vedtoges.

6. (J. Nr. 12⁴⁴—1927). Indstilling angaaende Til-
deling af Aldersrente.

Indstillingen vedtoges.

7. (J. Nr. 351—1927). Valg af 1 Medlem til Sørensen.

Borgmesteren meddelte, at Skibsfører J. Chr. Nielsen af Amtet var bleven fritaget for Hvervet, hvorfor der skulde indstilles et Medlem i hans Sted.

Det vedtoges at foreslaa Købmand Th. Nielsen, Vestergade.
